

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ.

« Οί ἐλέγχοντες βελτίους φανοῦνται·
» ἐπ' αὐτούς ἤξει εὐλογία. »

(Σολομ. παροιμ. ΚΔ'. 25.)

Ἀδεία τοῦ Ἀυτοκρατορικῶν Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΠΑΘΩΝΙΔΟΥ.

1870.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ.

«Οἱ ἐλέγχοντες βελτίους φανούσιναι»
» ἐπ' αὐτοὺς ἤξει εὐλογία.»
(Σολομ. πικρομ. ΚΔ' 25.)

Ἄδεια τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδ. Ἰπουργείου.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΥ ΜΙΣΘΑΪΔΟΥ.

1879.

ΤΩ,

ΓΩΔΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ,

ΑΓΝΗΣ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΡΙΝΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΕΛΛΑΧΙΣΤΟΝ.

ΘΣΤΙ ΧΟΥΡΓΗΣΑΣ.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ

I.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ.

ΦΙΛΕ, τοῦ κόσμου σήμερον ἡ ὄψις μετεβλήθη,

Οἱ χρόνοι μετεβλήθησαν καὶ ἡ μεταβολὴ των
Ἐπέδρασεν εἰς τῶν ἐθνῶν τὰ ἔθιμα καὶ ἤθη.

Ἡ ἰκανότης σήμερον ποσῶς δὲν ἐκτιμᾶται
Πρωόδυσεν ὁ ὕλισμός, καὶ ὁ οὐδόλως κρείττων
Δις περισσότερον κ' αὐτοῦ τοῦ κρείττονος τιμᾶται.

==

Ἐνθέρμως ὑπὸ τῶν θνητῶν λατρεύεται ἡ ὕλη
Καὶ τὸν χρυσὸν ὁ σύζυγος κατέχων εἰς τὰ στήθη
Τοῦ ἔρωτός του τὴν ὀρμὴν ἐκφράζει μετὰ χεῖλη
Τεχμήρια εἰλικρινοῦς ἀγάπης μὴ ζητήσης,
Ἡ κοινωνία σήμερον ὑποκρισίας βρίθει,
Ἄγνην φιλίαν, ἄμωμον ποτὲ δὲν θ' ἀπαντήσης.

==

Ὁ βίος εἶν' ἀπόκρεως καὶ προσωπιδοφόροι
Οἱ ἄνθρωποι ἀλλόκοτοι τὸν βαινομεν βιαίως.
Ἐκείνη, ἣν ἐνόμιζες ἀγνή ὄτ' εἶνε κόρη,

Αΐφνης ἀποκαλύπτεται, πετὰ τὸ προσωπεῖον
 Καὶ βλέπεις ἄλλοπρόσαλλον ἑταίραν, ἦν περ ἕως
 Ἐκείνης ἔτι τῆς στιγμῆς ἠσπάζεσθαι μεθύων.

==

Δυσπίσται, φίλε, ἅπασιν, δυσπίσται κ' εἰς ἐκείνην
 Ἦτις σ' ἐδώρησε τὸ ζῆν, τὸν ἥλιον, τὸ πνεῦμα'
 Γνωρίζω, εἶνε δύσκολον τὸ τοῦς ἀνθρώπους κρίνειν
 Ἀλλὰ μητέρας, φεῦ, ὄρω, ἀγρίας δολοφόνους
 Νὰ πνίξωσι τὰ τέκνα των εἰς τῆς γαστροῦς τὸ αἷμα!
 Ἡ κοινωνία σήμερον τοιοῦτους τρέφει Κρόνους.

==

Οἱ πάντες τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ὑποκρισίας
 Εἴμεθα δούλοι χαμερπεῖς κ' ἡ ἀτιμία μόνη
 Τὸ σύμπαν τόρα διοικεῖ μετὰ τῆς ἀγρυπτίας.
 Αὐτὰς καὶ τὸ δημόσιον γονυκλινωῶς λατρεύει
 Καὶ ἡγεμόνων ὑπ' αὐτῶν περικυκλοῦνται θρόνοι.
 Ἡ ὕλη εἰς τὰ σπλάγγχνα μας εἰσέδυσσε, προέβη.

==

Ἐλπίζε ὅμως, φίλε μου, βλέπω φωτὸς ἀκτῖνας
 Τὴν νύκτα νὰ φωτίζωσι τὴν τῆς παραλυσίας.
 Καὶ νέος Ὀδυσσεὺς ἰδοὺ ἐμπαίζων τὰς Σειρήνας
 Ἐρχεται ὁ εἰκοστὸς αἰὼν τὴν δαῖδα τῆς παιδείας
 Καὶ τῆς παλινορθώσεως εἰς οὐρανοῦς ὑψόντων
 ὦ ! ἴδε, διαλύεται τὸ σκότος τῶν αἰώνων!

ANAMNΗΣΙΣ.

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος ἀμέριμνος ἐβίου
 Νὰ χαίρω, νὰ εὐφραίνωμαι, ν' ἀγάλλωμαι ἤξιουν,
 Πατέρα εἶχα ἀγαθόν, φιλόστοργον μητέρα,
 Ἡ τύχη μου ὠμοίαζε πρὸς φαινὸν ἀστέρα.

==

Αἱ ὥραι διεδέχοντο καὶ αἱ στιγμαὶ ἀλλήλας,
 Κ' ἐγὼ βραδέως τὰς χορδὰς ἐτόνιζον τῆς λύρας'
 Ἐνῶ δ' οἱ πάντες ἔκλειον κ' ἡ ἀηδῶν ἐθρήνεε
 Τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἐμοὶ ἐν πλήρει εὐφροσύνῃ.

==

Τὸ ἔαρ ὅτε κελαιοῦν τρυγόνες εἰς τὰς βρῖσεις,
 Τὸ ἔαρ ὅτε ἅπασα ἀνέθαλλεν ἡ φύσις,
 Ὅποτε ἐκ τῆς κάλυκος ἐξήρχοντο τὰ ἄνθη
 Ἐψάλλομεν εἰς τοὺς ἀγρούς ἐγὼ κ' ἡ Μαριάνθη.

==

Ἐνῶ δ' ἦν ὁ βίος μου ὡς ράξ γλυκορρέων
 Τῆς τύχης θῦμα ἔπεσα...δὲν ἔχω φίλους πλέον...
 Ἦδη καὶ φίλην ἔχασα, πατέρα καὶ μητέρα,
 Στρουθίον, φεῦ ! ἀσύτρωτον γυρνῶ εἰς τὸν ἀέρα.

III.

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ

Νὰ πίπτῃ τὸ φύλλον τῶν δένδρων ἀρχίζει.
 Μαραίνονται τώρα τ' ἄνθη τ' ἀγροῦ,
 Τὸ ψύχος ὡς ξίφος τὰ χόρτα θερίζει
 Κ' ἡ φύσις λαμβάνει τὴν ὄψιν νεκροῦ.

Ὡ! πόσον ὁ χρόνος τὸ πᾶν μεταβάλλει!
 Ὡχρίασ' ὁ κόσμος, καὶ ἡ ἀηδιῶν
 Δὲν κάθεται πλέον τὸ ρόδον νὰ ψάλλῃ...
 Ὁ ἄνεμος πνέει καὶ πίπτει χιῶν.

Τὰ ρόδα ἀπώλεσαν τὴν εὐωδίαν
 Καὶ οὔτε στολίζουσι στήθη ἀβρά.
 Καὶ οὔτε αἰσθάνομαι τὴν ἀρμονίαν
 Πτηνῶν μελωδούντων ἐν πλήρει χαρᾷ.

Αἰδήμων παρθένος νὰ ρίψ' ἡ Σελήνη
 Δὲν θέλει τὴν νόκτα ἀκτίνας ὠχράς.
 Ζωὴν καὶ ὁ Φοῖβος ε' τὴν φύσιν δὲν χύνει
 Φοβεῖται καὶ φεύγει ἡμέρας ψυχράς.

Ὁμοίως τῷ χρόνῳ τ' ἀνθρώπου ὁ βίος
 Ἀλλάσσει τὸ χρῶμα τὴν ὄψιν εὐθύς,

Καὶ πρὶν ἢ σ' ἀρπάσῃ ὁ τάφος ὁ κρύος
 Νὰ γίνῃ συμβαίνει πικρὸς ὁ ἡδύς.

Κατόπιν τοῦ ἔρωτος ἔρχεται μῖσος,
 Κατόπιν εὐδίας ὄρμα ὁ χειμῶν,
 Ὃς φέρει μαζὴν τοῦ τυφῶνα, καὶ ἴσως
 Ὃν ἦνε αἰτία τ' ὀλέθρου ἡμῶν.

Φθινόπωρον ἔχει κ' ὁ βίος ἐπίσης,
 Ταχύπτερος φεύγει ἡμέρα καλὴ
 Κ' ἐπέρχονται νέφη κ' ἐπέρχεται φθίσις.
 Ἡμέρας τις χαίρει καὶ χρόνους θρηνεῖ.

Ὡς φρόνιμος μύρμηξ φροντίζει ἐγκαίρως
 Διὰ τὸν χειμῶνα νὰ ἔχῃ τροφήν,
 Ὃν φθιάσῃ ἡσύχως, ἀνέτως ε' τὸ θέρος
 Ὃν ἴδῃ καὶ πάλιν ἡμέραν καλήν.

Ἐκείνος θ; ἔχει ἐλπίδα ε' τὸ μέλλον
 Καὶ λέγει «δι' αὐριον ἔχ' ὁ Θεός»
 Τὸ νεκτάρ ποῦ ἔχει ἐντὸς κυπέλλων
 Ὃν πίνῃ, καὶ εἶτα Ὃν μείν' ἐνεός.

IV.

ΕΤΑΙΡΑ.

Εταίρα! ὦ! μυστήρια ὀπὸς' αὐτὴ ἐγκρύπτει,
 Αὐτὴ τὸ τῶν κοινωνιῶν ἀπόβλημα καὶ θύμα,
 Αὐτὴ ἥτις ἐκάστοτε εἰς νέας χεῖρας πίπτει
 Καὶ τοῦ Βοροᾶ εἶν' ἔρμαιον εἰς ἕκαστόν της βῆμα.

Εἶν' ἡ ἑταίρα αἰνιγμα' φρικώδη λύσιν κρύπτει
 Ἐνῶ μελαγχολᾷ, γελᾷ, ζῆ, κ' εἶνε εἰς τὸ μνῆμα.
 Τὸ προσωπεῖον τῆς αἰδοῦς μακρὰν της ἀπορρίπτει
 Καὶ κολυμβᾷ ὡς τις δελφίν' εἰς τῶν ἠδονῶν τὸ κύμα.

Ὁ βίος εἶνε δι' αὐτὴν αἰώνιον τι δρᾶμα
 Ὅπου ἄει ὑπερτερεῖ ὁ πόνος κ' ἡ πικρία.
 Διασκοδάσεως, χαρᾶς καὶ λύπης εἶναι κρᾶμα
 Εἰς τῆς κραιπάλης τὸν βωμὸν προσφέρουσα θυσίας

Μὴ τὴν κατηγορεῖτε μὴ! ἀξία οἴκτου μάλλον
 Εἶν' ἡ γυνὴ τῶν ἀγυιῶν καὶ ὄχι λαιδορίας.
 Δὲν ἀπορρίπτουσι μακρὰν τ' ἄνθος τὸ ἔτι θάλλον,
 Τὸ ριζῆδὸν ἀποκοπὴν ὑπὸ πνοῆς ἀγρίας.

Βεβαίως τὴν τοῦ ἔρωτος φλόγα κί αὐτὴ ἠσθάνθη.
 Ναί! ἔαρ εἶχε, γέλασε καὶ εἰς αὐτὴν ἡ φύσις.
 Ἄλλ' ἦτο ῥόδον ἀσθενῆς, ταχέως ἐμαράνθη
 Καὶ φέρει μόνον ἐν τῷ νῶ γλυκείας ἀναμνήσεις.

Ἦτο κ' αὐτὴ ποτε γυνή, γυνὴ ἀνατραφεῖσα
 Ἐπὶ φιλοστόργου τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς ἀγκαλάς.
 Ἄλλ' εἰς ἀνέμους δυστυχῶς ὡς λεία ἀφειθεῖσα
 Τῆς ἀτιμίας τὰς πικρὰς ἐκένωσε φιάλας.

Δὲν εὔρεν ἄρτον οὐδαμοῦ οὐδ' ἔνδυμα ἐφόρει'
 Ἰπὸ δὲ τὴν βοήθειαν ἐκάλυπτον ἀπάτην.
 «Μάρτυς ἢ ἀτιμος» ἐμπρός, τῇ ἔλεγον, προχώρει'
 Εἰς μάτην, φεῦ! ἐθρήνησε καὶ ἐκλαυσε εἰς μάτην.

Εἰς τοὺς πλουσίους ἔτεινε τὴν ἀσθενῆ της χεῖρα,
 Οὐδεὶς τῇ ἐβοήθησεν εἰμὴ εἰς, εἰς καὶ μόνος.
 Ἄλλὰ κί' αὐτὸς τῇ ἔλεγε: Σ' ἐπροίκισεν ἡ Μοῖρα
 Μὲ κάλλος· σ· υ γ κ α τ ά ν ε υ σ ο ν καὶ ἔτοιμος ὁ θρόνος.

Ἠγέρθη τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀνάγκης πάλη,
 Ἡ ἀτιμία μὲν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ πείνα χαίρει.
 Ἰπέκυψεν ἡ δυστυχῆς, τὴν ἤρπασ' ἡ κραιπάλη.
 Πταίει αὐτὴ, ἂν θύματα ζητῇ ἢ εἰμαρμένα;

Μὴ τὴν κατηγορεῖτε, μὴ! ἀξία οἴκτου μάλλον
 Εἶν' ἡ γυνὴ τῶν ἀγυιῶν καὶ ὄχι λαιδορίας.
 Τί πρὸς ὑμᾶς ἂν φέρεται εἰς τῶν παθῶν τὸν σάλον;
 Δὲν πταίει αὐτὴ πταίουσιν οἱ φίλοι τῆς λαγνείας.

Ἡ ἀνθρωπότης, σύμπατα ἡ κοινωνία πταίει
 Ζητοῦσα τὴν ἀσέλγειαν μ' ἔλεος νὰ ἐνώσῃ.
 Ἐνῶ λαίνει τὴν ψυχὴν ἀσπλάγχχνως καὶ τὴνξέει,
 Οὐδὲ φροντίς' ἂν ἄνθρωποι ὡς πρόβατα σφαγῶσιν.

ΤΟ ΑΙΣΜΑ ΤΟΥ ΞΕΟΡΙΣΤΟΥ

Ἡ νύξ μελανοπτέρουξ ἀρχίζει νὰ προβαίνει
 Λαμπροὶ δὲ μετ' ὀλίγον ἀστέρες θὰ φανοῦν.

Μ' ἀδάμαντας τὰ ἄνθη ἢ δρόσος ἤδη φαίνει
 Καὶ τοῦ Θεοῦ οἱ πάντες τὴν δόξαν ἀνυμνοῦν.

Ἰπνώττ' ἢ φύσις πᾶσα· σιγὴ τῶ ὄντι θεία!
 Δὲν κελαδοῦσι πλέον 'ς τοὺς κήπους τὰ πτηνὰ
 Κ' ἐνῶ 'ς τὰ σπῆλαιά των προσφεύγουν τὰ θηρία
 Μόνος ἐγὼ πλανῶμαι 'ς τοὺς κάμπους, 'ς τὰ βουνά.

Ναί! μοναχὸς ἀπαύστως 'ς τὰς ἐρημίας τρέχω
 Κ' ἐκεῖ τὴν φύσιν βλέπων τὸν κτίστην τῆς ὕμνῳ.
 Ὡς βοηθὸν πιστὸν μου αὐτὸ τὸ ξίφος ἔχω
 Καὶ μὲ αὐτὸ ἀφθῶως τὰ δάσ' αὐτὰ περνῶ.

Ἐὐθυμος τώρα εἶμαι διότι εἰς τὰ δάση
 Δὲν βρίσκω τὰ θηρία καὶ μένω μόν' ἐγὼ.
 Εὐδαίμων τώρα εἶμαι, ἀλλ' ἔμωξ ὅταν φθάσῃ
 Ἡ φωτεινὴ ἡμέρα φοβοῦμαι καὶ ριγῶ.

Δὲν θέλω τὰς ἀκτῖνας νὰ βλέπω τοῦ Ἡλίου
 Μὲ προξενεῖ τὸ φῶς των ἐντύπωσιν σκληρᾶν.
 Τὰς ἡδονὰς δὲν θέλω τοῦ πολυπλάνου βίου
 Ἀφοῦ πατρίς μου εἶσαι εἰς νύκτα ζοφεράν!

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ὦ! ποῖος, ποῖος θόρυβος, ἀχλοβοὴ ὁποῖα!
 Νομίζεις ἢ τῆς κρίσεως πῶς ἔφθασεν ἡμέρα
 Πληροῦσι μ' ἀλολυγμοῦς, μὲ θρήνους τὸ ἀέρα
 Νεάνιδες λυσίκομοι γυναικες καὶ παιδία.

Φεῦ! εἶνε, εἶν' οἱ πρόσφυγες καὶ ἔρχονται 'ς τὰ ξένα
 Ἀφίνοντες τοὺς συγγενεῖς, πατέρα καὶ μητέρα
 Ἀνέστιοι καὶ πλάνητες — πτηνὰ εἰς τὸν αἰθέρα.
 Γυμνοὶ, ἐτοιμοθάνατοι ὡς ρόδα μαραμμένα.

Ἰτὰ ξένα, οἴμοι! ἔρχονται, ἀφίνοντες πατρίδα,
 Φίλους, γονεῖς ἀγαπητοὺς, γνωρίμους καὶ οἰκεῖους!
 Σεῖς τρέμετε οἱ αἴτιοι . . . κατάρρα 'ς τοὺς δημίους
 Μητέρα φεῦ! τὸ τέκνον τῆς νεκρὸν κρατοῦσαν εἶδα.

Οἱ δυστυχεῖς τῶν ἀμαξῶν ἐξέρχονται ἀθρόοι
 Καὶ κλαίοντες δεικνύουσι τὰ θύματα τῆς πείνης,
 Νεκροὶ ἐκτάδην κείντ' ἰδοὺ τὰ τέκνα τῆς δδύνης
 'Σ τοὺς οὐρανοὺς ἀνίστανται οἱ θρηνοὶ των καὶ γόοι.

Ἐντὸς ἰδοὺ εὐρίσκεται τοκετικῶν δδύνων
 Γυνὴ ὠχρὰ, ρακένδυτος· πλοῦσιοι, στήτε! στήτε!
 Ἐὰν οὐχὶ τὴν ἔγκυον, τὸ βρέφος λυπηθῆτε,
 Δότε μικρὰν ἀκράσιν 'ς τῶν δυστυχῶν τὸν θρηνον.

Ναί! σπεύσατε, ὦ πλούσιοι, βοήθειαν καρμίου
 Στοῦς δυστυχεῖς νὰ φέρητε, ἀνίλειοι μὴν ἦσθε.
 Καρδίαν μὴ δὲν ἔχετε ποσῶς δὲν τοῦ; λυπεῖσθε;
 Εἶνε πτωχοί, ἀπάτριδες καὶ ζοῦν ἔς τὴν ξενητείαν.

Ἐκεῖνο βλέπετε ἐκεῖ τὸ δυστυχὲς παιδίον;
 Οὐδένα ἐκτὸς τῆς μητρὸς ἔχει· κ' ἐκείνη. . . κεῖται
 Ἀκίνητος. . . νεκρά. Λοιπὸν, δὲν θὰ τὸ λυπηθῆτε!
 Ὀλίγον ἔτι καὶ αὐτοῦ θ' ἀνοίξουν τὸ μνημεῖον.

Ἰδέτε τὴν νεάνιδα τὴν κλαίουσαν ἐκείνην. . .
 Ἐπρόκειτο ν' ἀνάψωσι τὴν νυμφικὴν λαμπάδα
 Κ' ὁ Ἄρης αἱματοβαφῆ ἔς τὰς χεῖρας ἔχων δάδα
 Ἦρπατε τὸν νυμφίον τῆς. . . τὴν ἔρριψ' εἰς δόδυν.

Ἐμπρός, ὦ πλούσιοι, ἔμπρός! σκεφθῆτε, νάι! σκεφθῆτε!
 Ἐνθυμηθῆτ' ὅτ' ἔχετε γυναῖκας καὶ παιδιά
 Κ' ὀλίγον τῶν ἔς τὰ ἐρυθρὰ τοῦ Ἄρεως πεδία
 Πιπτόντων τ' ἄμοιρα ὄρφανὰ, τὰς χήρας λυπηθῆτε.

Καὶ σεῖς, λαοὶ ἐμπόλεμοι, μακρὰν τὸ ξίφος πλέον
 Τ' ὀλέθριον νὰ ρίψητε ἄς λάμπῃ ἢ εἰ ρ ἢ ν ἢ
 Καὶ ἄς φανῇ εἰρηνικὸς ἀστὴρ ἀκτίνας χέων.
 Ἄρκουιν νὰ τόσα αἵματα, οἱ ὄδυρμοὶ οἱ θρηνοὶ.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Προβαίνει ὁ πολιτισμὸς — ἀγάλλου κοινωνία
 Προβαίνει μὲ ταχύτητα τοῦ πάλοι Ἀχιλλεύου
 Ἀλλὰ συνάμκ προχωρεῖ κ' ἡ γραῖα ἀδικία,
 Τὸ μόνον τοῦ αἰῶνός μας, τῆς ἐποχῆς μας κλέος.

Ἢ δ' ἀρετὴ; ἢ ἀρετὴ, εἰκῶν τῆς φαντασίας
 Κατήντησεν ἐν τίποτε, μίκα ξηρὰ ἰδέα,
 Ἦν ἐκδιώκει παρευθὺς τὸ φάσμα τῆς κακίας.
 Προβαίνομεν πρὸς τὰ ἔμπρός, τί πρόσδος ὠραία!

Τὸ κράτος σου, ὦ ἀρετὴ, ἐχάθ', ἐλητημονήθη
 Ἰφ' ὅλων πλέον, κ' ἔγεινε τῶν μύθων ἡδὴ κτῆμα.
 Καταφλογίζει ἡρώος ἰδανικοῦ τὰ στήθη.
 Προβαίνομεν καὶ πίπτομεν εἰς πᾶν προῦδου θῆμα.

Καὶ ἡ συνείδησις αὐτὴ ἢ ὑπὸ τῆς Προνοίας
 Εἰς τοὺς θεοκτοῦς ὡς γήϊνος δοθεῖσα τιμωρία
 Λέξις κατήντησε κενὴ καὶ ἄνευ σημασίας.
 Προβαίνει ὁ πολιτισμὸς εὐφραίνου κοινωνία!!

Ἄν πάντοτε ἐπιθυμῆς νὰ ζήσης πανευδαίμων
 Ἄν θέλῃς νὰ μὴ ταραχθῇ ὁ ρύαξ τῆς ζωῆς σου
 ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων
 Τὴν ἀδικίαν θέμεθλον νὰ θέσης τῆς ἀρχῆς σου!

Ἐν τὴν εὐνοίαν ζητῆς τοῦ πλοῦτου ν' ἀποκτήσης
 Καὶ νὰ διὰγης πάντοτε τιμὰς ἀτίμοις φέρων
 Τὸ δίκαιον καὶ τ' ἀληθές, τὰ πᾶν ν' ἀπολακτίσης
 Καὶ νὰ κρατῆς ὡς ἐμβλημα τ' ἀτομικὸν συμφέρον.

==

Νὰ ἦσαι κόλαξ, ἄστατον νὰ ἔχῃς χαρακτῆρα
 Κ' ἐνῶ τιμᾶς τὸν πλούσιον, τὸν πένην περιφρόνει
 Κ' ἐνῶ νὰ σώσης δύνασαι μὲ ἀνομίας χεῖρα
 Κατάστρεψον τὸ μέλλον του, τὸν δὲ Θεὸν λησμονεῖ!

==

Κατέστρεψες ἐν ἄτομον, εἰς ἄνθρωπος ἐγάθη
 Καὶ ἴσαι σὺ ὁ αἴτιος· ἀλλ' ὄμως αἰ σκμαίνεις;
 Θύματα θέλουσι πολλὰ τὰ βδελυρὰ σου πάθη,
 Σύντριψον οἶον δῆποτε σὲ στέλλ' ἡ Εἰμαρομένη.

==

Ἐστω ἂν ἦνε καὶ πτωχὸς κ' ὡς μόνην του ἐλπίδα
 Ἐκείνο ἔχει, ὕπερ σὺ θέλεις νὰ διαλύσης . . .
 Νὰ ἔχῃς τὸ σὺ μ φ ἔ ρ ο ν σου τῶν ἔργων σου κρηπίδα
 Τέλος νὰ σ' ἦνε πάντοτε ἡ ἀδικία φύσις.

VIII

ANAMNHSEIS.

Ὅτε ποτὲ ὁ δύστηνος εἶχον κ' ἐγὼ μητέρα,
 Τὸ πᾶν μοι ἦν χαρποῖον, τὰ πάντα εὐφροσύνη.
 Ὡς ἀπθὼν καλλίφωνος ἰπτάμην ἔ τὸν αἰθέρα
 Καὶ ἐψαλλον' τὰ ἄσματα δὲν ἦσαν τότε θρήνοι
 Καὶ οὔτε, ὅπως σήμερον, μεστὰ μελαγχολίας.
 Ἐμίσουν τότε τὰς πικρὰς τῆς λύρας ἀρμονίας.

==

Ἵστὰ γόνατα νὰ μητρικὰ τὴν κεφαλὴν μου κλίνων
 Κ' ἐγὼ ποτὲ ἐζήτησα τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας·
 Ὡ! τότε δὲν μ' ἐβάρυνεν ἡ πλήμυρα τῶν θρήνων,
 Δὲν εἶχον ἔτι ποτισθῆ φαρμακερὰς φιάλας.
 Καὶ ἄφροντις, ἀμέριμος, ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώμην
 Τοῦ παραδείσου ἡδονὰς καὶ τέρψεις ἠσθανόμην.

==

Καὶ τότε εἶχον ἔρωτας θερμούς καὶ ζωογόνους
 Καὶ τότε ἠγάπησα, ἀλλὰ τὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα,
 Αὐτὰ καὶ τὴν μητέρα ἐνόμιζον ὡς μόνους
 Συντρόφους εἰς τὸ πέλαγος τοῦ βίου κ' εὐτυχία
 Νοὶ ἦν εἰς ἔρωις τρυφερὸς—ὁ ἔρωις τῆς μητρὸς μου.
 Ἠγνόουν τότε παντελῶς τοὺς ἔρωτας τοῦ κόσμου.

==

Ὡ! τότε ἤμην εὐτυχῆς καὶ τόρα; οἶμοι! τόρα
 Περιγελῶς κατήνησα ἀγριωπῶν κυμάτων,
 Ἵφ' ὧν καταμαστιζέται ἡ πρύμνῃ καὶ ἡ πρόρα.

Τοῦ πλοίου μου τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐς τῶν δυστυχημάτων
 Τὸ κύμα τὸ ἐλεύθριον ἀπαύστως καταδύων
 Τέλος θὰ γίνω, φεῦ! βορὰ ψυχοβλαβῶν θηρίων.

Καὶ τότε . . . τὸ πηδάλιον παρέσυρε τὸ κύμα
 Καὶ ἔπεσε κεραυνωθεὶς ὁ ὀδηγὸς τοῦ πλοίου.
 Ὀλίγον δὲ μετ' ἔπειτα ἠνοίχθη ἄλλο μνημα,
 Κι' ὁ σύζυγος παρέλαβε τὴν σύντροφον τοῦ βίου.
 Ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου, τὴν ἀρωγὸν μοι χεῖρα
 Ἀνηλεῶς μ' ἀφῆρασεν ἡ φθονερά μου Μοῖρα!

Ἦμην μακρὰν, πολὺ μακρὰν καθ' ἦν στιγμὴν ὁ δαίμων
 Τῆς δυστυχίας ἔπληττε τὸν οἶκόν μας ἀγρίως.
 Κώδωνος ἤχος πέθιμος δοθεὶς εἰς τῶν ἀνέμων
 Τὸν ροῦν, ἐλθὼν μ' ἀνήγγειλε τὰ πάντα ἐλευθερίας.
 Οὔτε ἡ μήτηρ μ' ἔδωκεν ἐν χαίρει τελευταῖον
 Οὔτ' ὁ πατὴρ ἐν φίλημα εἰς ξένην γῆν ἐκπνέων.

IX

ΤΟ ΜΑΡΑΝΘΕΝ ΑΝΘΟΣ.

Ἐν ἄνθος ἀνεβλάστησε τῶν ἀκανθῶν ὁ κῆπος
 Καὶ ἦτο θαλερὸν, μικρὸν, εὐώδες καὶ ὠραῖον.
 Τῆς θείας ἐν αὐτῷ χεῖρὸς ἐφαίνετο ὁ τύπος
 Καὶ ἦτο ρυαῖς πάντοτε ἀρώματα ἐκχέων.

Κ' αὐτὸ τὸ ἄνθος ἦν λαμπρὸν ἢ αὔρα τῆς πρωΐας
 Ἠδέως τὸ ἐθώπευεν ὥσάν νὰ συναμιλῆι
 Κ' ἐρχόμενος ὁ Ζέφυρος συρίζων ἀρμονίας
 Κρυφὰ, κρυφὰ ἐς τὰ φύλλα του ἐπέθετε τὰ χεῖλη.

Αἱ ἀηδόνες ἤρχοντο καὶ ἔψαλλον γλυκέως
 Καθήμεναι εἰς τοὺς κλάδους τοῦ ὄμοῦ μὲ τὰς τρυγόνας.
 Ἀλλὰ τοιαῦται καλλοναὶ μαραλίνονται ταχέως
 Καὶ δὲν καλλύνουν ὄλονεν τοῦ βίου τοὺς λειμῶνας.

Ἡμέραν τιν' ὁ ἥλιος ἐνῶ τὸ ζῶο γόνει
 Ἡλθ' ὁ βορρᾶς καὶ ἔκοψε τὰ φύλλα τὰ ὠραῖα
 Μόν' ἔμεινεν ὁ σκελετὸς ἔμεινεν ἡ ρίζα μόνη...
 Πόσοι τοιοῦτ' ὑπάρχουσι ἐς τὸν κόσμον δολοφόνοι!

X

ΤΟ ΠΑΣΧΑ.

Τὸ πάσχα εἶν' εὐφρόσυνον δι' ὄλους ὅσοι λέγουν,
 Τῆς πείρας παίγνια οἰκτρὰ μὲ φαίνονται πῶς εἶνε'
 Πολλοὶ, πολλοὶ καὶ σήμερον εἰς τὰς καλύβας κλαίουν
 Ἄλλου ἐνῶ τοιμάζονται τῶν ἡδονῶν αἱ κλίνας.

Πόσοι μητέρες σήμερον ὦν δὲν ἔχουν ἕνα
 Διὰ νὰ δώσουν ἐς τὰ μικρὰ ἀθῶα ὄρφανά των

Ὁταν γλυκὰ θὰ εἴπωσι μὲ χεῖλη μαρμαμένα
Χριστὸς ἀνέστη — πρόσθεσις, ἐτέρη ἔς τὰ δεινά των.

=

Καὶ τὸ Χριστοῦ ἀνέστη αὐτὸ φεῦ εἶνε βλασφημία
Δὲ ὄσους μένει τῆς χαρᾶς ἡ πόλις κεκλεισμένη.
Τί ὠφελεῖ ἔς τὸν ἄνθρωπον ἂν ἡ εὐτυχία
Προσφέρεται ὡς εἰς Χριστὸν μὲ ὄζος μεμιγμένη;

=

Χριστὸς ἀνέστη ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει δι' ἐκεῖνον
Ὅστις ἀδίκως ἔγεινε τῆς εἰμαρμένης θυμά,
Ὅστις κενώνει πάντοτε φιάλας πλήρεις ὀρήνων!
Τί πρὸς αὐτὸν ἂν ὁ Χριστὸς ἠγέρθῃ ἀπὸ τὸ μνημα;

=

Τὸ μνημα δι' αὐτὸν κλειστὸν εἰσέτι δικιμένει,
Καὶ οὔτε ἀναστάσεως ἐλπίδα πλέον ἔχει.
Ἄν ἐγερεθῇ ἐκ τοῦ ἐνός, τὸ ἄλλο ἐκεῖ χαίρει.
Καταδικάσθῃ ἐκ τ' οὐρανοῦ νὰ ζήσῃ πάντα κλαίειν.

=

Τὸ πάσχα εἶν' εὐφρόσυνον δι' ὅλους ὅσοι λέγον·
Τῆς πείρας παίγνια οἰκτρὰ μὲ φαίνονται πῶς εἶνε·
Πολλοί, πολλοί καὶ σήμερον εἰς τὰς καλῶς κλαίου
Ἐνῷ ἄλλου τοιμάζονται τῆς ἡδονῆς αἰκλίναι.

ΜΙΑ ΣΚΕΨΙΣ.

Ὁ κόσμος εἶνε κιβωτὸς, ἐν ἧ ἡ ἀστασία
Κυρίαρχος ἀπόλυτος, τὰ πάντα διοικεῖ.
Ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς εἶνε πολὺ θραχεῖα
Καὶ αἴφνης, φεῦ! τῶν συμφορῶν ἡ σάλπιγξ ἀντηχεῖ.

=

Τὸ ρόδιον τὸ φθινόπωρον μαραίνεται καὶ πίπτει
Τὰ φύλλα του δ' ὁ ἄνεμος σκορπίζει ὁ δεινός.
Μαραίνεται καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸν αὐχένα κύπτει
Ὅτ' ἐπιπίπτῃ ἡ συμφορὰ ὡς λάβρος κεραυνός.

=

Ἡ μοῖρα δταν τὸν θνητὸν διώκῃ, οἱ πρὶν φίλοι
Δὲν πλησιάζουσιν αὐτῷ, εὐθὺς τὸν λησμονοῦν·
Γίνεται δ' ἀτελεύτητος τῶν καγχασμῶν των ὕλη
Καὶ κλαίει μὲν αὐτὸς.. ἐνῷ ἐκεῖνοι θὰ γελοῦν.

=

Ἀλλὰ ἄς μὴ ἀπελπισθῇ καθὼς τὸ ρόδιον πάλιν
Τὸν μάιον τὰ φύλλα του ἀνοίγει καὶ ἀνθεῖ,
Ἀπὸ τῆν τῶν δεινῶν καὶ αὐτὸς ἐξέρχεται ἀγκάλην
Ἐν τῆν εὐτυχίαν ἀφανῶς ἡ τύχη τὸν ὠθεῖ.

XII

Η ΝΥΞ.

Ίδου νὰ κλίνη ἤρξατο ὁ ἥλιος ἔς τὴν δύσιν
 Ἰδου ἡ νύξ, κρύπτει ἰδού ὁ πέπλος τῆς τήνφύσιν,
 Καὶ τ' ἄστρα τ' ἀπειράριθμα αἱ παμμεγέθεις σφαιραὶ
 Τὴν γῆν προσαγορεύουσι μὲ νέον πάλιν χ α τ ρ ε.

Ὡ' πόσον εἶνε καθαρὸν τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα!
 Οὐδὲ κηλὶς κἄν φαίνεται ἔς τὸ γαλανόν του χρῶμα.
 Λαμπρότης ὄντως θαυμαστή, λαμπρότης ὄντως θεία
 Ὁσμύβονει τοῦ θνητοῦ τὸν νοῦν τῶν κόσμων ἡ σωρεία.

Καὶ πόσον, πόσον τῆς νυκτὸς ἡ σιωπὴ μ' ἠδύνει,
 Ἄ; ὄνειροπολῶ λοιπὸν ἐνόςῳ ἡ Σελήνη
 Εἰς τὰ βαθέα ὕδατα τῶν θαλασσῶν κρυμμένη
 Μὲ τὰ χρυσαῖς ἀκτῖνάς τῆς τὴν σφαῖράν μας δὲν ραίνει.

Χρυσόνου τὸ στερέωμα ἀστέρων μυριάδες
 Ἡ Λύρα λάμπει μὲν ἐδῶ, ἐκεῖ δὲ αἱ πλειάδες
 Ὡς ἀδελφαὶ ἀχώριστοι κατέχουν αἰωνίως
 Τὸν τύπον, ὄνπερ ὤρισεν ὁ δάκτυλος ὁ θεῖος.

Ἀπείρων ἄστρον σύμπλεγμα ὠχρὸς ὁ Γαλαξίας
 Νομίζεις εἶν' ἀνταύγεια λαμπρᾶς φωτοχυσίας.
 Ἀδάμας ποῦ ἔς τὸ σκοτεινὸν καὶ τὸ ζοφῶδες χάος,
 Ἀπαύστως σπινθηροβόλει καὶ λάμπει ἀενάως.

Ἐκείνοι οἱ διχττοντες ἀστέρες ἐκεῖ πέρα
 Πῶς καταπίπτουν εἰς τὴν γῆν, πῶς σχίζουσι τὸν ἀέρα!
 Πυροτεχνήματα Θεοῦ καὶ τῆς νυκτὸς φωστῆρες!
 Τοὺς διευθύνουν ὅπου δεῖ, αἱ τοῦ πανσότου χεῖρες.

Ἀνύψωσον τὸ βλέμμα σου ἐπάνω ἔς τὰς ἐκτάσεις,
 Ἴδε πῶς ἀκτινοβολεῖ ὁ Σείριος μαρμαίρων
 Ἴδε τὰς τόσας καλλονὰς τῆς φύσεως ἀπάσης
 Καὶ δόξασον, ὦ ἄνθρωπε, τὸν πλάστην τῶν ἀστέρων.

XIII

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ.

[ἐκ τῶν τοῦ Ρακίνα.]

Ποῦτος πόλεμος, Θεέ μου, ἐν ἐμοὶ διακυμαίνει!
 Ἡ καρδιά μου εἰς δύο φαίνεται διηρημένη
 Ἀπ' ἀγάπης πρὸς σε πλήρης ἢ μὲν μία νὰ θελήσῃ
 Εἰς τοὺς νόμους σου τοὺς θείους πάντοτε νὰ ὑπακούσῃ,
 Ἄπιστος ἐγὼ ἢ ἄλλη
 Τὰς τῆς πρώτης διαθέσεις προσπαθεῖ νὰ καταβάλλῃ.

Ἢ μὲν μία θεωροῦσα ὡς μηδὲν τὰ τῆς γῆς ταύτης
 Καὶ δυνάμεις ζητοῦσα ἔργα θείας ὑπερτάτης

Προσηλόνεται ἀπάστωσ εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰ ὕψη
Τὰ μυστήρια τῶν ἄνω θέλουσα ν' ἀνακαλύψῃ.

ἢ δὲ ἄλλη τὸν αὐχένα

Κύπτουσα ὀλίγα ζῆνη συναθροίζει μαραμμένα.

==

Φεῦ ! ὕπ' ἐμαυτοῦ, Θεέ μου, πολυμύμενός τις τέλος

Θὰ μὲ φέρῃ τὴν εἰρήνην, θὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τοῦ ἔλως!

Ἔρχεται ἰδοὺ μαζῆ μου ἀεννάως ἡ κακία!

Τ' ἀγαθὸν δὲ ὕπερ θέλω, ὦ σκληρὰ ἀποτυχία,

ὅπερ θέλω νὰ τελέσω

Νὰ μὴ γείνη νὰ μὲ φύγῃ καὶ οἰκτρῶς νὰ τ' ἀπολέσω.

==

Σὺ λοιπὸν, ὦ Θεία χάρις, ὦ ἀκτὴς εὐδαιμονίας,
Ἔρχου τώρα νὰ μοὶ γείνησ ὡς συνθήκη συμφωνίας.

Καταδάμασον συνάμα δι' ἡπίου τινὸς τρόπου

Τὴν ἀγερωχίαν πλέον τοῦ ἀντίου σοὶ ἀνθρώπου.

Καὶ διὰ τῆς σῆς ἐξόχου οὐρανιας βοηθείας

Τὸν ζυγὸν ν' ἀποτινάξω τῆς δουλείας τῆς κακίας.

XIV

Ο ΜΑΡΤΙΟΣ.

Ἔρχεται τὸ καλοκαίρι,

Τὰ τρυγόνια ζητοῦν ταῖρι

Καὶ ἡ φύσις λάμπει ὅλη

Καὶ τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι.

==

Ἔρχεται τὸ καλοκαίρι

Χλοερὰν ἐσθῆτα φέρει

Ἄπασα ἡ φύσις τόρα·

Πλέον εἶνε, εἶν' ἡ ὥρα

τῶν ἐρώτων

τῶν γελώτων.

==

Ἔρχεται τὸ καλοκαίρι·

Εἰς ἀνθώδη λαμπρὰ μέρη

Ἄηδόνες γλυκοψάλλουν

Ἐπὶ ρόδων ἄπερ θάλλουν.

==

Ἦλθ' ἰδοὺ τὸ καλοκαίρι

Καὶ τὰ ἄνθη μαζῆ φέρει

Νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὰς νέας

Τὰς ἐρατεινάς κ' ὠραίας.

==

Πλέον ὁ χειμὼν παρῆλθε

Καὶ τὸ ἔαρ ἰδοὺ ἦλθε

Χελιδόνια μαζῆ φέρον,

Τὸ στρουθιον ψάλλει χαιρον

γλυκὺ μέλος

Ἔς τὰς ἀμπέλους.

==

XV

ΤΩ ΦΙΛΩ Ι. ΙΑΛΙΔΗ.

Ἄπηδῆσα μὲ στεναγμούς τὸν κάλαμον νὰ λούω

Καί νά θρηνώ τήν τύχην μου μέ στόνους ἀσθενεῖς.
 Ὡς θῦμα εἰς τόν δῆμιον τῆ μοίρα ὑπακούω,
 Κι' ὡς ὁ Χριστός τά ὄργανα βασταῶζων τῆς ποινηῆς,
 Ἐκτάδην αἱματόφυρτος τήν κεφαλὴν μου ρίπτω
 Χωρίς ὡς δούλος χαμερπῆς τήν κεφαλὴν νά κύπτω.

Ἐάν λοιπὸν ἐπιθυμῆς ἀδικιῶν σπανίως
 Νά ἦσαι ὁ περίγελως ὡς πλοῖον τοῦ βορρᾶ
 Ἐάν δέν θέλῃς δάκρυα νά χύνης αἰωνίως
 Καί μὴ τυχὸν καταταχθῆς τῆ τῶν μωρῶν σειρᾶ,
 Ἄν προτιμᾶς τῶν ἀκκινθῶν τήν εὐωδίαν κρίνου
 Καί σὺ τοιοῦτος γίνου.

Ἄν ἡ ψυχὴ σου ἀπωθεῖ καὶ θέλεις νά μὴ βλέπῃς
 Προσκόμματα διάφορα ἔς τοῦ βίου τήν ὁδόν,
 Καί μόνον ἐκ τῶν κήπων σου τὰ ἄνθη σὺ νά δρέπῃς,
 Καί ἡ ἐλπίς σου ὁμοίος εἰς τέφραν καὶ σποδόν,
 Κ' ἐν μέσῳ μὴ ἀπωλεσθῆ ἔπερχομένου θρήνου,
 Καί σὺ τοιοῦτος γίνου.

Ἄν ἦσαι φιλοδίκαιος κ' ἐλευθερίαν πνέῃς
 Κ' ἐν μόνον πρᾶγμα τ' ἀληθῆς παντοῦ ἀναζητῆς
 Κ' εὐαίσθητος εἰς τήν στροφὴν περιστερὰς ἂν κλαίῃς
 Ἄντι δὲ τοῦ συμφέροντος τ' ὠραῖον ἂν ποθῆς
 Ἄν δέν σὲ θέλγωσιν ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος
 Γίνου καὶ σὺ τοιοῦτος.

Ἐάν ἡ φιλαλήθεια ταράττη τ' ὄνειρά σου
 Τὸ ψεῦδος ἂν ἐμίσησες μέ φρίκην τρομεράν,
 Ἀμείμιτος ἐάν ζητῆς νά κλείσῃς τ' ὄμματά σου,

Καί τέλος τήν συνείδησιν νά ἔχῃς καθαρὰν,
 Ἄν δέν σέ διδῇ ἡδονὴν ποσῶς ὁ κόσμος αὐτος,
 Γίνου καὶ σὺ τοιοῦτος.

XVI

ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ Ι. Κ.

Τὴν εἶδαν ποῖα καλλονὴ, ὅποια χάρις θεῖα
 Ὑπῆρχεν ἐν τῇ ὄψει τῆς τῆ μαγικῆ ἐκείνη!
 Μ' ἐφάνη σέ ὀρκίζομαι, θεᾶ τις οὐράνια
 Ἐλθοῦσα ἐκ τῶν κορυφῶν τ' Ὀλύμπου ἵνα χύνη
 Ἡδονικόν τι φάρμακον ἔς τὴν νεαρὰν ψυχὴν σου.
 Εὐφραίνου, φίλε, ἤκουσεν ὁ ἔρωσ τὴν εὐχὴν σου.

Ἐζήτεις ἔρωτα θερμὸν, θεῖον σχεδόν, σ' ἐδόθη
 Ἄνταγαπάσαι κ' ἀγαπᾶς, τί ἄλλο θέλεις ἔτι;
 Ἰδοὺ ἐξετελέσθησαν οἱ φίλτεροί σου πόθοι.
 Καί ἄλλους μὴ ἡ ἄπληστος καρδιά σου προσθέτει;
 Ὅχι. Τῶν πόθων σου ὁ ροῦς ἔως ἐδῶ ἄς μείνη,
 Δέν εἶναι πάντοτ' ἀρετὴ ἡ ὑψηλοφροσύνη.

Ἀγάπα τὴν, ἀγάπα τὴν· τοῦ ἔρωτος σ' ἀξίζει
 Ἡ ἄλλ' αὐτὴ μελαγχροινὴ παρθένος Παναγία,
 Ποῦ θεῖος ὡς ὁ Ραφαὴλ τεχνίτης ζωγραφίζει.
 Θὰ σέ ἐζήλευον ἐάν ἡ φιλικὴ καρδιά
 Θὰ ἦτο δυνατόν ποτε νά ἀνοιχθῇ ἔς τὸν φθόνον
 Φιλία ἀληθῆς· αὐτὸ δέν ἐπιτρέπει μόνον.

Ἐάν ποτε μελάγχολος γυρνῶν ἐς τὴν κοινωνίαν
 Θέλῃς νὰ δροσιθῆς, ζητεῖς ν'ἀναπαυθῆς ὀλίγον,
 Εἰς τὴν ἀγκάλην ὄρμησον τῆς φίλης σου τὴν θείαν
 Καὶ εἰν' ὄσας ἔχουσα πηγὰς ὑδάτων κρύων.

Ὡς πέρδικες χαρούμενοι νὰ ζῆτε αἰωνίως
 Ἐρώμενοι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀσταθές μας μέλλον,
 Γαλήνιος νὰ σὰς φανῇ ὁ κυματώδης βίος
 Κι' ἀσπάζομένους νὰ σὰς ἴδῃ ὁ Φοῖβος ἀνατέλλων,
 Πάντα ὁμοῦ τὸ στήθος σας τὸ νεκρὸν νὰ πάλῃ
 Κι' οὔτε νὰ κυριεύσ' ὑμᾶς καρδιά ποτὲ ἄλλη.

XVII

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ.

- Κ' ἐνῶ ἡ πόλις τῶν νεκρῶν ὡς γίγας τις ὑπνώττει
- Κ' ἐκάλυψε τὸ πᾶν ἡ νύξ ἔσιγα καὶ ἡ φύσις
- Τῶν ζώντων ἡ μητρόπολις ἀπὸ βοᾶς ἐκρότει
- Καὶ ἔβαινον πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοῦ πλοῦτου αἱ ἐκ-
 (χύσεις.)

(Ἐκ τῶν νυκτερινῶν μου στίχων.)

Προσῆγγιζε πλέον ἡ νύξ, τῆς φύσεως τὰ κάλλη
 Μαγευτικῶς ἐθώπευεν ὁ ἥλιος ὁ δῦων.
 Τὰ πρόβατά του ὁ ποιμὴν ἔστην μάνδραν προσεκάλει,
 Ὅτ' ἔφθασα κατάκοπος εἰς ἓν νεκροταφεῖον.

Γουπετήσας κ' ἀσπασθεῖς ἐνὸς σταυροῦ τὸν τύπον
 Ἐκάθισα ὡς ἔτυχεν ἐπὶ πλακὸς μνημείου,
 Ἐρρέμβασα καὶ εἶπον
 Ἐδῶ, ἐδῶ, ἐκχύνεται ὁ χεῖμαρρος τοῦ βίου.

Ὁ Νιαγάρας τῆς ζωῆς, ὁ ἀδηράγος χρόνος
 Τὰ πάντα παρασύρ' ἐδῶ αὐτὴ ἡ πλᾶξ μνημείου
 Σκῆπτρου τεμάχιόν ἐστι, κερματισμένος θρόνος,
 Καὶ φέρει ἐπιτύμβιον ὡς προῖκα βασιλείου.

Ἀλλὰ καὶ τὸ 'πιτύμβιον μᾶς ἀφαιρεῖ ἡ φύσις
 Κ' αἱ ρανίδες τῆς βροχῆς τ' ἐπίγραμμα μᾶς σβύνουν,
 Ἡ ἐρωμένης ὀφθαλμοὶ ὡς αἱ δροσῶδεις βρύσεις
 Ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς κρουνούς δακρῶν
 [χύνουν.

Καὶ καθιστῶσιν ἀφανῆ τὰ γράμματα τοῦ τάφου
 Τὰ μόνια δόξης στέφανα τοῦ νεκρικοῦ κροτάφου;

Ἴδου ὀλίγοι χαραγμοὶ, ὀλίγοι κ' ἐσθεςμένοι·
 Ἐπίσθη ἡ καταστροφή λέξεως μόνον μίας
 Γεώργιος καὶ . . . τίποτε σκληρὰ ἢ εἰμαρμένη
 Τὰς ἄλλας ἔσθεσε γραμμὰς διὰ χειρὸς ἀγρίας.

Γεώργιος . . . τίς εἶδε, τίς! Γεώργιοι ὀπίσοι
 Ἐκάστοτε ἐγγράφονται εἰς τῶν νεκρῶν τὴν χώραν
 Καὶ πόσοι ἄλλοι ἀρά γε ὑπάρχουν ἐν τοῖς ζῶσι;
 Καὶ ἄλλοι πόσ' ἐκπνέουσιν εἰς μίαν μόνην ὥραν!!

Γεώργιος . . . μηδὲν, μηδὲν, καλλίτερον νὰ εἴπῃς,
 Καὶ νὰ παρέλθῃς ὡσανεὶ οὐδὲν νὰ σοὶ συνῆθ'.

Πρὸς τί νὰ ζήξῃς τὰς πληγὰς ἐπουλωμένης λύπης
Καὶ γείνης ἴσως δωρεὰν τοῦ χάρωνος ἢ χλεύης;

Γεώργιος· ἢ εἰς ἀστήρ 'ς τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα
Γνωρίζεις πόσον ἐκ τῆς γῆς αὐτὸς ἀπέχει; Εἴτε
"Αν ἦνε κατοικήσιμος;... Μόλις τὸν βλέπει τ' ὄμμα.
Τίς ἦτο κι' ὁ Γεώργιος; τίς ἦτον! 'Αγνοεῖται!

Ω! ἀγνοεῖται τί πικρὰ τῆς τύχης εἰρωνεία,
Ν' ἀγνοηθῆ εἰς ἄνθρωπος;—Τί ὑπάρξεις ἀθλίᾳ!—
Ὡς ἦτο σκώληξ, ἐν πτηνῶν πετῶν εἰς τὰς ἐκτάσεις,
'Ἢ ἐν μικρὸν ὀψάριον 'ς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης!

Συνῆλθον, εἶδον περίξ μου ἡσύχως ἡ Σελήνη
'Ἐββαίνει τὴν συνήθη της νυκτερινὴν πορείαν,
Τινὲς ἀστέρες ἔσβυνον ὡς κ' ἡ ζωὴ μας σβύνει,
'Ἰν' ἀνατείλῃ αὐριον εἰς ἄλλην ζωὴν θείαν.

Ἐσίγα ἡ νεκρόπολις, ἀγρίως ἐκοιμᾶτο
'Υπὸ τῶν κυπαρίσων τῆς φρουρῶν φυλαττομένη.
Μόνον ἡ γλαυξ ἐτάραττε τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου·
'Ὡς κ' εἰς τὸν τάφον ἤσυχος ὁ ἄνθρωπος δὲν μένει.

Γονυπετήσας κι' ἀσπασθεῖς τοῦ 'καὶ σκυροῦ τὸν τύπον
'Ἐν ἔτι βλέμμα ἔριψα 'ς τὸν τόπον τοῦ κρανίου·
'Ἐρρέμβασα καὶ εἶπον·
'Ἐδῶ, ἐδῶ ἐκχύνεται ὁ χεῖμαρρος τοῦ βίου.

Στίχους καὶ σὺ ζητεῖς, ἀλλὰ, τί θέλεις νὰ σοὶ γράψω;
Μ' εἶνε τοῦ βίου σύντροφος διηνεκής τις στόνος,
Θελεῖς λοιπὸν εἰς στεναγμούς καὶ πάλιν νὰ ἐμβάψω
Τὸν κάλαμον, καὶ μὲ φωνὴν θρηνησοῦς ἀηδόνος
πικρίας ὑποκρύπτων
Τὸ ρόδον ν' ἄσω τὸ χλωμὸν τὸ φύλλον τὸ ἐκπίπτον;

Καλλίτερον, καλλίτερον ἐν σιωπῇ νὰ ζῆσω
'Ἢ μὲ καρδίαν βριθουσαν ἐκ πόνου καὶ πικρίας,
'Υποκρινόμενος χαρὰν τὴν σιωπῆν νὰ λύσω,
Καὶ ἄσματα ἐνθουσιῶν νὰ ψάλλω εὐθυμίας
νὰ ἦμαι 'Ανακρέων
'Ἰμνῶν παικίλους ἔρωτας ἐντὸς δασῶν κι' ὄρεων.

Καλλίτερον ἢ σιωπῇ, ἀφοῦ ἡ λάλος γλῶσσα
Τὸν ἦχον ἐλησμονήσεν ἀδόλου ἀληθείας·
Τί πρὸς ὑμᾶς ἀν' ὁμιλῶ μυρία λέγω ὅσα
'Ἄσυνεπῇ καὶ ἄνοστα, μεστὰ ὑποκρισίας;
Τί ὄφελος ἀν' λέγω
'Ὅτι διάκειμ' εὐτυχῶς, ἐνῶ θρηνῶ καὶ κλαίω;

Προτιμωτέρα ἢ σιγῇ πικρὰς φιλομιλίας,
Καὶ προτιμᾶ ἀείποτε τὸ ἀσθενὲς μου πλοῖον
Τὴν ἡρεμοῦσαν θάλασσαν φοικώδους τρικυμίας
Μὲ φαίνεται ὡς συμφορὰ ἢ πάλη τῶν στοιχείων
ὡς εἶναι καὶ ἡ γλῶσσα
'Ἢ παντὸς περὶ παντὸς ποσῶς μὴ σιωπῶσα;

XIX

ΑΠΑΘΗ.

Ἦ κόρη! σὲ ἠγάπησα μὲ ἔρωτα ἀγγέλων
 Καὶ μόνον ἡ καρδία μου τὸ Ἰνδαλμα σ' ἐπόθει·
 Ἐπανταζόμενη χρουσαυγὴς, οὐράνιον τι μέλλον,
 Νομίζων πῶς ταυτίζονται οἱ τῆς ψυχῆς μας πόθοι!

Ἦ κόρη! σὲ ἠγάπησα ὡς ἀγαπᾷ τὸ ρόδον
 Τοῦ ἔαρος τὸν ἥλιον τὴν δρόσον τῆς πρωίας.
 Ὅτι κατέστης ἀγνωῶν, γυνὴ σὺ τῶν τριόδων
 Κι' ἀπόκληρος ἀγνείας.

Τὰ πάντα ἦσαν θελκτικὰ ἐν σοί· καὶ ὑπουλόν τι
 Ἐπίπλαστον καὶ πρόσκρητον ἐζήτησα εἰς μάτην.
 Κόρη ἀγνή εἰς ἔλεγον παντὶ τῷ ἔρωτῶντι·
 Ἐνῶ ὑπ' ὅλα σὺ αὐτὰ ὑπέκρυπτες ἀπάτην.

Εἶθε ἡ τερψικάρδιος καὶ ποθητὴ ἐκείνη
 Διήρκει μέχρι σήμερον ἀπάτη φαντασίας.
 Κι' αὐτὸ τὸ ψεῦδος κάποτε εἰς τὴν ψυχὴν μας χύνει
 πικρὰς παρηγορίας.

Τύραννον ἐπιβάλλοντα νὰ κύψης σὺ ἐζήτηεις,
 Ἐγὼ δὲ δούλος ἔκυπτον αἶψά προ τῶν ποδῶν σου
 Ἀγαπῆν ἐπαιτῶν, καὶ σὺ, σκληρὰ ὡς ὁ γρανίτης,
 Ἐρμαιῶν μ' εἶχες τῶν πικρῶν περιφρονησέων σου.

Ἐρρε λοιπὸν κόρη—γυνὴ ὑπὸ μορφᾶς μυρίας
 Κάθε στιγμὴν ὡς ὁ Πρωτεὺς παρουσιαζομένη

Ἐρρε τοῦ τόσο μ' ἔρωτος ἔς τὰ βέθη τῆς καρδίας
 οὔτε ἱμάς δὲν μένει.

Ἐρρε ἑταίρα ἔχουσα τὴν γλῶσσαν ἀηδόνος
 Τῆς Ἀφροδίτης καὶ αὐτῆς τὴν ὄψιν γλυκυτέραν,
 Μισῶ σέ, ὡς οἱ τίμιοι μισοῦν τοὺς μαιφόνους
 Δὲν δύναμαι ὅπως τινὲς νὰ ἀγαπῶ ἑταίραν.

Ἐμίανες τὸ ἱερὸν ἐκείνο πῦρ τὸ φλέγον
 Τὰ στήθη ἄπερ πώποτε κατέλαβεν ὁ ἔρωτος,
 Ἄλλ' ἔμαθον τὸ εἶδος σου, τὰ αἶσχη σου ἐγκαίρως
 καὶ θέλω παύσει κλαίων.

Ἦδη ἐγνώρισα κάλως, ἐγνώρισα τὸ βέθος
 Τῆς εἰς ἡν ἔμελλον οἰκτρῶς νὰ κρημνισθῶ ἀθύσσου
 Δὲν μ' ἔχει πλέον δέσμιον τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος
 Δὲν μ' ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς ἐκείνοι στεναγμοὶ σου!

XX

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Ἀπίστου φίλης δὲν θέλω ἦδη,
 Θωπεῖαν ἄνοστον καὶ ὁ ἔρωτος
 Ἐν τῇ καρδίᾳ μου δὲν ἔχει μέρος
 Νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς,
 Οὔτε ὁ κόσμος τέρψιν μὲ διδίδει
 Φεῦ! εἶνε ὁμοῖος φυλακῆς.

Μ' εὐφραίνουν τόρα βουνά καὶ δάση
Καὶ εἰς τοὺς κάμπους γυρνῶν αἰῶνας,
Θέλω νὰ ζήσω μὲ τὰς τρυγόνας
Μ' αὐτὰς ἡδέως ψάλλων μαζῆ,
Οὐδεὶς τοὺς πόθους τοῦ θ' ἀπολαύση
Κὰν εἰς τὰς πόλεις αἰῶνας ζῆ.

Μακρὰν αἰ τέρψεις τοῦ κόσμου τούτου,
Πολλὰς ἠσθάνθη, πολλὰς πικρίας,
Πόνους καὶ θλίψεις πτωχῆς καρδίας
Παῦσιν τῶν πόνων πλέον ζητῶ.
Αἰ ἀσχολίαι μακρὰν τοῦ πλοῦτου
Ἦσυχον βίον Θεέ μ' αἰτῶ.

Τὰ πάντα οἶδα ἔτι παιδίον
Ἢ τύχη ἄλλοτε μ' ἐμειδία
Δέν μ' ἐτυράννει θλίψις καμμία
Κ' εἰς ὅλα εὕρισκον ἡδονήν,
Ἐρωτι, Βάκχῳ, ἀπαύστως θύων,
Διῆγον ἄλλοτε τὴν ζωὴν.

Ἐγείναν τόρα ὄνειρα ὅλα
Πτερόπους ἔφυγεν ἡ ἡμέρα
Τῆς εὐθυμίας ὡς μία σφαῖρα
Κυλιομένη ἀπὸ βουνόν.
Μάρτυρες μόνον, σπινθηροβόλα
Μὲ βλέπουν τ' ἄστρα ἐξ οὐρανῶν.
Μὲ βλέπουν οὕτως νὰ κλαίω τόρα

Ἐνῶ ὀλίγον πρότερον βίον
Ἄνετον ἔζων ἐντὸς μυρίων
Διασκεδάσεων κ' ἡδονῶν
Καὶ λέγουν μία τις θὰ ἴθρη ὦρα
Ποῦ θὰ ἀφήσουν τὸν οὐρανόν.

ᾠ! τύχη, τύχη! ἄλλοις μειδία,
ᾠς ἡ ἑταῖρα ἦτις ἀφίνει
Τὸν πρῶτον ἄνδρα κ' εἰς ἄλλους τείνει
Τὸ μέτωπόν της ἐραστᾶς
Δέν μὲ φοβίζει ἀναργυρία
Μὲ συνεπείας τόσον φρικτᾶς.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ. 6	στίχ. 5	ζῆν	Γράφε	ζῆν
» 7	» 13	δ'	»	δέ
» 8	» 2	τ' ἄνθη	»	τὰ ἄνθη
» 9	» 11	μύρμηξ	»	μύρμηξ
» 9	» 17	ἐντός κυ- πέλλων	»	ἐντός τῶν κυπέλλων
» 11	» 17	κατηγορεῖτε	»	κατηγοροῦτε
» 13	» 3	μ' ὄλολυγμούς	»	μὲ ὄλολυγμούς
» 16	» 10	ἴσαι	»	εἴσαι.

Τὰ λοιπὰ ἀφίενται εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνωστῶν.

Τοῖς κ.κ. συνδρομηταῖς.

Ἐνεκα σπουδαίων ἰδιωτικῶν λόγων ἀναβαλόντες μέχρι τοῦδε τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου, ὅτε τὸ χαρτονόμισμα — δι' οὗ καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ ὠρίζετο — περιῆλθε σχεδὸν εἰς ἀχρηστίαν, ἀναγκαζόμεθα νῦν, ἐκδίδοντες αὐτὸ ἀγαθὴ τύχη, νὰ ὀρίσωμεν τὴν τιμὴν αὐτοῦ εἰς 3 ἀργυρᾶ γρόσια, ἰσοδυναμοῦντα τῇ τότε ἐνός δεκαγρόσου ἀξίᾳ.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Κωνσταντινουπόλεως	M. Σπάρταλης
Γεώργιος Φιλιππίδης	5 K. Ἰωαννόπουλος
Ἡρόδωρος Κάλφας	1 Γανέζης
Γεώργιος Ἀνδρεαδῆς	A. Ἀδαμίδης
Ἀντώνιος Μεταξάς	X. Σκενδεριδῆς.
Σταμ. Χουρμουζιάδης	Ἄλ. Τουργότης
Κωνσταντ. Μελαχροινός	Γ. I. Κολλυτιδῆς
Εὐαγγέλος Βαλαλιδῆς	M Μωραΐτης
Γεώργιος Ἀναγνωστιδῆς	K. Ἰγνατιάδης
Ξενοφῶν Κομνηνοῦ	I N. Εὐστρατιάδης
Εὐφημία Μακρῆ	K. Ἀναστασιάδης
Κλήμης Μακρῆς	Γ. Τριανταφυλλιδῆς
Ἰθῶν Μακρῆς	Εἰς Ἀλθανός Ἑλληνας
N. Ἀλεξανδρίδου	I I. Μουτζόπουλος
Ἰρακλῆς Πήλιος	K. N. Ζαφειρόπουλος
Βασίλειος Χαντζόπουλος	N. Νικήτας
I. Ἀσλάνογλου	Ἀναστάς. Χονδρόπουλος
Χαραλαμπος Γεωργιάδης	Ἰωάννης Δ. Μακρίδης
Σοφία Βαλαβάνη	Γεώργιος Μαυρίδης
Ἀθῆνα K. Εὐκλείδου	Ἰ. Βασιλειάδης
Ἰωάννης Καραβίας	Γ. Χρυσαιφίδης
N. X-Σεραφεῖμ	Γεώργιος Σύρμας 2
N. Ζαχαριάδης	Ἀθανάσιος Μαζαράκης 2
Κοκκῶν Ἰωάννου	Ἰωάννης Δημητρίου 2
Δημήτριος Πολυμέρης	Κλεάνθης Μαυροπούλος 1
I. Ψαράς	Ξενοφῶν Χρυσαιφίδης
Δ. Θωμαΐδης	Περικλῆς Κοιμτζόπουλος
B. Ἀγαθαγγέλου	Ἀντώνιος Ἰωαννιδῆς
Ἐλένη Βαλαβάνου	Ζαχαρίας Καλλικλῆς
Γ. Βαλαβάνης	Ἀθανάσιος Γεωργιάδης
A. Πιπερόπουλος	M. Π.
Θ. Ἀποστολιδῆς	I. N. Βοσνιαδῆς

Ἀνώγειος
 Γεώργιος Κούζος
 Τελεμαχὸς Γεργίης
 Κ. Μιχαηλίδης Δαρδανίος
 Σαῦζας Θωμαδῆς
 Πρόδρομος Ρουκλίδης
 Σταύρος Χ. Στεφνίδης
 Δημοσθένης Χρυστίδης
 Σωτήριος Εὐλαμπίου
 Χρ. Κεραλῆς
 Ἀρσένιος Διονταρίδης
 Κυριάκος Στάκου
 Σοφοκλῆς Χρυσταρίδης
 Κ. Παπᾶς
 Ι. Πυργαντζῆς
 Μαρτῖν Ι. Βασιλίδου
 Ι. Βασιλῆς
 Ἀπόστολος Φλωρίδης
 Δ. Χ. Παρσαλευῆς
 Η. Φλωρίδης
 Α. Ι. Παπαμανωλάκης
 Σαῦζας Σκουλίδης
 Η. Περτουλίου
 Κ. Χ. Τσιουζούργλου
 Δ. Χ. Τσιουζούργλου
 Κ. Ἠλίου
 Γ. Χατζῆ Ἀλεξιάδης
 Γεώργιος Περτουλίδης

Ν. Περτουλίδης
 Δημοσθένης Μυλρίνης
 Δημ. Μαιρόπουλος
 Ὀδυσσεύς Τσολακίδης
 Σωτήριος Κυρίνος
 Γεώργιος Τροχάνης
 Ἐμμ. Νικολαΐδης
 Χαρηλ. Καραγιάννης
 Μηνῆς Οἰκονομίδης
 Βασίλειος
 Ἀντώνιος Στεφάνου
 Γεώργιος Καλόγιος
 Σ. Ν. Τριανταφυλλῆς
 Ν. Ζιλίδης
 Ἀντώνιος Θεοφιλίδης 2
 Α. Φενιελῆς
 Πακ. Θ. Νικολαΐδης
 Ἀχιλλεὺς Κινιώτης
 Χαλεπίδης
 Εὐφροσύνη Ἀργυριάδου
 Μιχαὴλ Τριβακκῆς
 Ἐμμ. Μ. Ἐρμηνουλίδης
 Ἀναστάσιος Κλωναρίδης
 Ἰωάννης Μαρτῖνος
 Ἀχιλλεὺς Παπκίδης
 ἰ. Μαιρόπουλος
 Μιχαὴλ Ἀδυσίδης

ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ Γ. ΣΧΟΗΣ.

Τάξις Η'. ἡ τῶν τελεοργιστῶν.

Νικόλαος Γιάννουλας
 Κωνσταντῖνος Τροχάνης

Ἀλιζ. Τριανταφυλλοπούλου
 Ἰωάννης Τσιφλίδης

Ἀθηνάσιος Ἀγγέλου
 Α. Κοτζαμάνης
 Βασίλειος Σωτηρίου
 Ἐμμ. Μουρουγκῆς
 Ν. Καρακτακνίδης
 Νικόλαος Σταμίδης
 Ν. Πυργαντζῆς
 Γεώργιος Μαιρόπουλος
 Μιλτιάδης Αυγουστιδῆς
 Χρήστος Πυλοχρονίου
 Κωνσταντῖνος Θωμαδῆς
 Ἀχιλλεὺς Βαλλῆς
 Παναγ. Ἀντωνιάδης
 Α. Φραγκόπουλος
 Γ. Ξεζκουστός
 Ι. Παναγιώδης

Τάξις Ζ'.

Δ. Σταματοπούλος
 Μ. Αὐδαντόπουλος
 Ἰωάννης Α. Τιλίδης
 Η. Β. Πόγας
 Ρυζ. Ἐλευθεριάδης
 Ἀχιλλεὺς Μικρεῖ
 Παρκλῆς Μακρή
 Ι. Ἐνωμοτάρχης
 Αἰμίλιος Ἀγγελίδης
 Κωνσταντῖνος Ἰεροκλῆς
 Θεοδοσίος Μεταξῆς
 Γεώργιος Γεργίης
 Μιλτιάδης Δελῆς
 Γεώργιος Σαρμαδῆς 2
 Ἀπόστολος Δημητρίου 2
 Ἀλέξανδρος Σπανοῦδης
 Ἀναστασίος Οἰκονομίου

Μάρκος Π. Μικροκοφ
 Κορμαῆς Μικροκοφῆς
 Ἀλέξανδρος Δημητριάδης
 Γεώργιος Σωτηριάδης
 Ἄν. Γρημμακτικῆς
 Ἰωάννης Γικκουμῆς
 Θ. Παπαδόπουλος
 Μ. Κωνσταντινίδης
 Κ. Δανασῆς
 Β. Ρίτσος
 Ἄλ. Πικίου
 Ἄθ. Καλλυγγίου
 Σπυρ. Σπαθάρης
 Ἐμμ. Αυγιάδης
 Τάξις ΣΤ'.

Μιχαὴλ Γεωργιάδης
 Μ. Χ. Αἰζόρου
 Δ. Ταβουλάρης
 Κ. Σουτάκης
 Σωκρ. Διαμαντόπουλος
 Σωτήριος Εὐλαμπίου 2
 Νικόλαος Δεσφῆς
 Ἰωάννης Κολομῆτος
 Γεώργιος Παπαδόπουλος
 ἰ. Π. Πλατῆς
 Γ. Μουζῆς
 Γ. Γαλιτσῆς
 Α. Λαμπρινῆς
 ἰ. Ζαγορίδης
 Γ. Σαῦζοπούλου
 Δ. Μικριδῆς
 Δ. Ι. Π. Ρούσης
 Ι. Κορσιόπουλος
 Χρήστος Ἰωάννου

Δ Γρεβενιώτης	'Ιάκ. Σαράφογλου
Β. Χατζάκης	Π. Εύκλειδης
Ευαγγ. Χαρισιάδης	'Οδ. Α. Πασχαλίδης
'Ιωάννης Προδρόμου	Θ Μιλούσης
Γεώργιος Δημητριάδης	Ζησημόπουλος
Θ 'Αναγνωστίδης	Χαράλ. Οικονομίδης
Τάξις Ε'	Σοφοκλής Σ. Σταυρίδης
Νικόλαος 'Αμανίτης	'Αθηναίων
Μελέτιος Κουμπαλίδης 2	'Αθανάσιος Σουτάκης
Π. Σούκας	'Ηλίας 'Εμμανουηλίδης
Ι. Δανασής	'Εμ. Ζεμπούλης
Α. Μικρόπουλος	Δ. Ψαρράς
Δ. Σπαθιώτης	'Ιορδ. Τσεράχογλου
Π. Νικολόπουλος	'Ηρακλής Καλδρυμίδης
Γ Δ. Λούβαρης	Π. Δ. Παναγιωτόπουλος
Σπ. Μολφρης	Χ Π. Βεροϊόπουλος
'Εμμανουήλ Μετηρτίκας	Γ. 'Ιγγλέζης
Φ. Εύστρατίου	Ζ. Κονοφόρος
'Αθανάσιος 'Ασιμάκης	Λαμπρόπουλος
Τ. Μ. 'Αναστασιάδης	Μ. Σκορδύλης
Τάξις Δ'	'Αντ. Κωνσταντινίδης
'Ιορδάνης Μιχαήλ	Ο. Μωραίτης
Νικόλαος Μακρης	Α. Νικολαΐδης
'Αντώνιος Βυζανιδης	Α. Κυριακός
Π. Μητάκης	'Αλέξανδρος Θυλασσινός
Εύστρ. Μυριδής	'Ιορδάνης Καπλάνογλου
'Αχιλλεύς Γρίβας	'Ησ. Πετρίδης
'Αναστάσιος Σκεντερίδης	Α. Μ. Κουρτζής
Π. Χρυσασίδης	Ι. Σ. Στεφάνου
Κ. Παπαδάκης	'Αριστοτέλ. Βησσαριώνος
Κ. Καλογρηάς	Ι. Ν. Πανταζής
'Αρ. Μιχαήλ	Ι. Κυρηνόπουλος
Ι. Σ. 'Ιωαννώφ	Νικόλαος Ε. Γονατάς

SISMANGOLIO
MEGARDO